

РЕШЕНИЕ

№ 3879

гр. София, 30.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 20.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **4308** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК вр.чл. 46а от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба М. А. А. [дата на раждане] , гражданин на С.,чрез пълномощника му адв. Д. Р., САК срещу Заповед за принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ към Дирекция "Миграция" с рег.№ 3282ПАМ - 13/07.04.2025г. на Зам. - Директора на ГДГП и Директор на Дирекция „Граничен контрол“.

В жалбата се твърди,че заповед за принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ е издадена,при липса на законови предпоставки за нейното издаване и в нарушение на предписаната в закона процедура.Твърди,се още ,че административният орган не е изпълнил задължението си по АПК,служебно да събере всички необходими доказателства, въз основа на които да направи своите правни изводи.Съгласно императивната разпоредба на член 34, алинея 3 от АПК, административният орган осигурява на страните възможност да изразят становище по събраните доказателства, както и по предявените искания.Твърди се още че правото на изслушване е основна част от правото на защита и според Решение на СЕС по Дело С-277/11, М, от 22 ноември 2012г. „трябва да се прилага към всяко производство, което може да доведе до приемането на увреждащ акт“ (пар.85). Твърди се заповедта е издадена в противоречие с материално-правните разпоредби на закона,като липсват данни,че жалбоподателят е възпрепятствал изпълнението на заповедта за налагане на ПАМ, така и че при него е налице опасност от укриване.Излагат се съображения ,че материално-правните предпоставки за настаняване в СДВНЧ следва да се тълкуват при съобразяване с разпоредбата на чл. 44, ал.5 от ЗЧРБ и на чл. 15, § 1 от Директива 2008/115 на Европейския Парламент и на Съвета,което също

не е било спазено от административният орган постановил заповедта. От съдържанието на оспореният административен акт не ставало ясно защо ответната страна е приела, че в конкретният случай вече не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, в съответствие с предвиденото от нормата на чл. 15, ал. 1 от Директива 2008/115 условие. Твърди се за нарушение на Хартата на основните права на ЕС и Конвенцията за правата на човека и основните свободи, като последната изисква ограничаването им освен законоустановено да бъде и доказано „необходимо“, т.е. не може да бъде прилагано произволно и във всеки случай, а само за нуждите на производството по извеждането на чужденеца в изпълнение на наложена му ПАМ. Моли да се отмени изцяло обжалваната заповед, като незаконосъобразна.

В проведеното о.с.з. по делото жалбоподателят редовно призован, не се явява, не се представлява.

Ответникът – Зам. Директора на ГДГП и Директор на Дирекция „Граничен контрол“ се представлява от юрк. Н. Депозира писмени бележки по същество на спора.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Административното производство е започнало по предложение с рег. №3282р-10342/07.04.2025г., като с писмо от Държавната агенция за бежанците (ДАБ) в ГДГП е постъпила информация за предстоящите входящи трансфери по Регламент „Д.“ за периода 07.04.2025г. - 10.04.2025г. Установено е, че на 07.04.2025 г., с полет от Ф.Р. Германия на територията на Република България е трансфериран М. А. А., сирийски гражданин. От приложените по делото документи, се установява, че г-н А. се е представял с различни имена пред органите на МВР и на ДАБ и това е довело до затруднение при установяване на самоличността му. След извършена справка в информационните масиви на МВР е установено, че спрямо същия има въведен сигнал в Ш. информационна система (ШИС) за това, че „лицето е издирвано за участие в наказателно производство“. Това обстоятелство се установява от съобщение с рег. №8177р-7933/07.04.2025 г. на началника на 02 група на ГКПП-Аерогара С., видно от което държавата, въвела сигнала, е Германия, като лицето е издирвано за участие в наказателно производство по чл. 34 от Регламент (ЕС) 2018/1862 на Европейския парламент и на Съвета от 28 ноември 2018 година за създаването, функционирането и използването на Ш. информационна система (ШИС) в областта на полицейското сътрудничество и съдебното сътрудничество по наказателно правни въпроси. На М. А. А. му е била наложена от ОДМВР-Л. принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ в тази връзка и цел обезпечение е била издадената заповед рег. №3282-ПАМ-13/07.04.2025г. с която чуждият гражданин е принудително настанен в СДВНЧ. Видно от заповедта, г-н А. се е запознал с нея, като собственоръчно е положил подпис на 07.04.2025г., а преводът е извършен по телефона от преводача З. М. Посочено е, че чужденеца няма адресна регистрация и разрешен срок на пребиваване в страната. За чуждия гражданин се установява, че целта на пребиваването му в страната е като транзитен пункт. За същия няма данни да разполага със средства за издръжка. В хода на производството се установява, че жалбоподателят няма документи за самоличност и се представя с различни имена пред различни държавни органи в Р. България. Няма близки и роднини на територията на Република България и не разполага с парични средства за самоиздръжка.

От приложените по делото доказателства се установява ,че към датата на пристигането си в Република България, воденото спрямо г-н А. предходно производство по реда на ЗУБ е било прекратено.С писмо с рег.№536400-64935/17.07.2025г. на Дирекция „Миграция“-МВР, жалбоподателят е принудително настанен в СДВНЧ на 07.04.2025 г. и след като е подал молба за получаване на статут на бежанец с рег. № 10540-1079/16.04.2025г. на 22.04.2025г. е предаден на ДАБ.Видно от писмо с рег.№5364р-21480/23.09.2025г. на директора на Дирекция „Миграция“, общият престой на г-н А. в СДВНЧ е бил в размер на 27 дни - 12 дни през 2023 г. и 15 дни през 2025 г. Видно от писмо с рег. № В-21507/02.10.2025 г. на директора на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ (ДМОС),след извършена справка е установено, че към датата на провеждане на настоящото дело няма данни за въведен сигнал по чл. 34 от Регламент (ЕС) 2018/1862 на Европейския парламент и на Съвета поради заличаване на сигнала от съответната държава членка (при отпадане на основанията за наличие на такъв).Видно от писмо с изх. № КГТ-04-653/14.10.2025г. на ДАБ, жалбоподателят е регистриран в ДАБ още през 2023г. и е било образувано производство за предоставяне на международна закрила. Самоличността му е установена с декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), като чужденецът не е представил документи за самоличност и самоволно е напуснал центъра, където е бил настанен.След подадена нова молба от г-н А. през м. април 2024 г. производството е възобновено,като на чужденеца е отказано предоставяне на статут и същият е обжалвал така постановеното от ДАБ решение.

Със заповед на Зам.Директора на ГДГП и Директор на Дирекция „Граничен контрол“, на основание чл. 41, т. 4 ЗЧРБ, е наложена ПАМ " принудително настаняване СДВНЧ" на М. А. А. [дата на раждане] , гражданин на С. и на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, за срок до отпадане на пречките за изпълнението на принудителната административна мярка и организиране изваждането на чужденеца от Република България,но не повече от 6 месеца.Мотивите на административния орган по повод издадената заповед препращат към мотивите,изложени в предложение рег.№3282р-10342 от 07.04.2025г. по описа на ГДГП изготвено от началник сектор „Р.“ ОГН при ГДГП-МВР.Ответника е представил в цялост административната преписка.

При така установените факти, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес, в законоустановения срок чл. 46а ал. 1 от ЗЧРБ.

Процесната заповед е издадена от издадена от компетентен орган - заместник-директора на Главна дирекция „Гранична полиция“ (ГДГП) - МВР, той и директор на дирекция „Граничен контрол“, в съответствие с възложените му функции по управление съгласно заповед №3282з-3890/04.09.2023г. по описа на ГДГП и съгласно утвърдената специфична длъжностна характеристика.Същият е оправомощен със заповед № 3282з-1724/21.06.2021 г. на директора на ГДГП да налага ПАМ по чл. 39а от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), както и да издава заповеди по чл. 44, ал. 6, 8, 9, 10 и 13 от цитирания нормативен акт.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма и при спазване на административно-производствените правила.В съответствие с разпоредбата на чл. 61, ал. 1 от АПК заповедта е съобщена на жалбоподателя на разбираем за него език, като това е удостоверено с подписа на самия жалбоподател.

Заповедта е мотивирана, тъй като в съдържанието ѝ се препраща към цитираното предложение с рег.№3282р-10342/07.04.2025г. /л.11/В съответствие с ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС и константната съдебна практика, излагането на мотивите в документ, съставен от друг орган преди издаването на обжалвания индивидуален административен акт, не противоречи на нормативните изисквания.С позоваването на предхождащи акта други актове и документи, те се приобщават към административната преписка, а изложените в тях мотиви,приети от издателя,са мотиви и на процесния административен акт.Съдът приема,че обжалвана заповед е мотивирана и съдът в случая може да упражни ефективен контрол за законосъобразност.

Съдът не установи при издаване на оспорения административен акт да са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.Производството е започнало съгласно чл. 24, ал. 1, предл. първо от АПК служебно,на основание издадено мотивирано предложение за налагане на ПАМ,отправено до компетентния административен орган.Съдът приема,че при условията на чл. 35 от АПК,от административният орган са изяснени и фактите и обстоятелствата, от значение за случая,като са събрани достатъчно и относими доказателства,преценени от същия по реда на чл. 36, ал. 3 от АПК.Съдът не констатира допуснати съществени нарушения в хода на административното производство,които да са рефлектирали върху съдържанието на оспорения административен акт.

По отношение на възраженията на жалбоподателя за това,че жалбоподателят е бил лишен от правото си активно да участва в административното производство,същото е неоснователно.Също от обстоятелството,че жалбоподателят е упълномощил адвокат,който да изготви жалба против заповедта,може да се направи извод,че същият е бил запознат със оспорваната заповед.Съдът приема,че в случая са изпълнени изискванията на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 АПК.

По отношение на оспорената заповед, принудителното настаняване на чужденец в специален дом за временно настаняване на чужденци .Съгласно чл. 44, ал. 10 от ЗЧРБ настаняването на чужденци в специалните домове се извършва въз основа на заповед за принудително настаняване на чужденци, издадена от компетентни длъжностни лица от Министерството на вътрешните работи, като в заповедта изрично се посочва необходимостта от настаняването и законовото основание и се прилага копие от заповедта по ал. 6. Съгласно чл. 44, ал. 7 от ЗЧРБ към дирекция "Миграция" се създават специални домове за временно настаняване на чужденци, на които е издадена заповед за принудително отвеждане до границата на Република България или за експулсиране.Настаняването на чужденци се извършва въз основа на заповед за принудително настаняване, издадена от компетентни длъжностни лица, като в заповедта изрично се посочва необходимостта от настаняването и законовото основание. Заповедта е мотивирана - в същата е посочено, че е издадена във връзка със Заповед №295з-3532/17.11.2023г. на Директора на ОД – МВР-Л.,с която е наложена принудителна административна мярка:"връщане до страната на произход или трета страна".В заповедта е посочено и правното основание за издаването ѝ – чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ.В оспорената заповед изрично е посочено,че принудителното настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци се налага до отпадането на пречките за изпълнението на наложената ПАМ и организиране извеждането на чужденеца от Р. България, но не повече от 6 месеца.В оспорената заповед е посочена необходимостта от настаняването и законовото основание за издаването ѝ, с което е спазена разпоредбата на чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ.

При издаването на заповедта съдът не установи да са допуснати нарушения на административно

производствените правила, актът съдържа мотиви - в обстоятелствената му част има позоваване на правно-релевантните факти, а удостоверяващите ги доказателства са приложени към административната преписка. Законът възлага в тежест на административния орган да обоснове необходимостта от издаването на заповедта по чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ.

При наличието на законовите предпоставки - заповед за връщане до страната на произход С. и организиране на принудително отвеждане на жалбоподателя до границата на Р България, която ПАМ е подлежала на предварително изпълнение, административният орган е имал законово право да нареди принудителното настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ.

Правилно е приложен и материалния закон.

Като мотив за издаването на обжалвания административен акт, е посочена издадената заповед за принудително отвеждане на лицето и необходимостта от създаването на организация за извеждането му от Р. България, което се явява пречка за незабавното изпълнение на наложената ПАМ.

Според норма на § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ "опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка.

Задържането следва да се основава на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ. Целта, която преследва обезпечителната мярка е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на наложената му ПАМ. В случая посочените критерии, обуславящи настаняване в СДВНЧ, са налице. Изпълнени са изискванията на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ за постановяване на оспорения административен акт, а именно - наложена на чужденеца ПАМ по чл. 39а, т. 2 от същия закон и съществуваща реална опасност от укриването му. Законосъобразно са упражнени правомощията на административния орган при преценката му за необходимостта от принудителното настаняване на чуждия гражданин в СДВНЧ за постигането на легитимна цел - организиране на принудителното извеждане от Р. България.

Преценката за законосъобразността на акта, с който се налага задържане се извършва с оглед на визираните в чл. 15, § 1 Директива 2008/115/ЕО предпоставки и специална цел, а те, с оглед на доказателствата по делото, са налице.

Видно от съдържанието на обжалваната заповед същата е мотивирана първо, с наложена принудителна административна мярка "връщане до страната на произход или трета страна". В случая е налице е процедура за връщане по смисъла на чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО на чужденец, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 от ЗЧРБ, по смисъла на ЗЧРБ. Поради подадената жалба против заповедта за връщането му в С. то не може да се осъществи незабавно, а следва да бъде подготвено от компетентните власти. Това означава, че исканата от европейската норма и визирана в чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ специална цел за задържане на гражданина на третата страна е надлежно установена. Второ, органът мотивирал акта си с

опасност жалбоподателят да се укрие, изискване, което също е визирано и в националната, и в европейската норми. В конкретния случай, цялостното поведение на жалбоподателя – влизането в страната не по установения ред, напускане на общежитието на ДАБ и връщането му от ФРГ, действително в своята съвкупност представляват факти, които изграждат основателно съмнение за опасност от укриване по смисъла на § 1, т. 4в от ЗЧРБ. Настоящият състав следва да посочи, че действително съгласно чл. 15, § 1 Директива 2008/115/ЕО, за да се наложи задържане при образувана процедура за връщане е необходимо освен посочената специална цел и наличие на алтернативните предпоставки – опасност от укриване или възпрепятстване на връщането/извеждането.

Според чл.3, т.7 от Директивата за връщането, "опасност от укриване" е наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Българският законодател е дал легално определение на понятието в §1, т.4в от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ - когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявления от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на общественения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други. Съдът при приложението на цитираната национална разпоредба следва да съобрази, че съгласно постановеното по т.3 от диспозитива на решението по делото М. на СЕС опасност от укриване не може да се обоснове само въз основа на факта, че лицето е без валиден документ за самоличност, както и се е представяло с различни имена пред органите на ДАБ и Гранична полиция-MBP.

Такива фактически данни и техен анализ във взаимовръзка са изложени в подготвящото издаването на оспорения акт предложение - обстоятелството, че спрямо този чужденец е налице влязло в сила решение а ДАБ, с което е отхвърлена молбата за международна закрила; при направената преценка относно възможността той да се укрие е взето предвид връщането му ФРГ/регламент „Д.“/ даващо основание за предположение, че чужденецът използва страната като транзитен пункт, а целта му е Западна Европа. Взето е предвид наред с изложеното, че жалбоподателят е с неустановена самоличност и с оглед фактическите данни за цялостното му поведение в страната е приета невъзможност да бъдат приложени други ефективни, но по-леки средства за изпълнение на заповедта за наложената ПАМ. Не е нарушен принципът за пропорционалност, предвиден в чл.15, §1, ал.2 от Директивата, тъй като е обоснована необходимостта от принудителното настаняване с действията, които следва да се извършат за извеждането на жалбоподателя от страната. Така е спазено изискването за обоснованост на мотивите, относимо към материалната му законосъобразност като част от правото на добра администрация, предвидено по чл. 41, § 2, буква „б“ от Хартата за основните права на Европейския съюз, към която препраща съображение 24 от Преамбюла на Директивата. С оглед изложеното в жалбата съдът приема, че не е нарушено правото

на свобода от Хартата за основните права, което, съгласно разясненията към нея, съответства конкретно на чл. 5, § 1, б. „f“ от ЕКПЧ. Този текст въвежда също принципа на законоустановеност на процедурите, условията и основанията за правомерно ограничаване и дерогиране на правото на свобода на чужденец при наличие на процедура за екстрадирането му с цел да се осигури ефективно прилагане на друг принцип – върховенство на закона. Освен законоустановено, ограничаването на правото следва да бъде и „необходимо“, т.е. не може да бъде прилагано произволно, а само за нуждите на производството по извеждане на жалбоподателя - за определена и позволена от закона цел, както и да бъде пропорционално на тази цел.

Настоящият състав следва да посочи, че константна е и практиката на Съда на Европейския съюз (СЕС) по този въпрос, като според СЕС единствено в хипотезата, когато има опасност с оглед преценката на всеки конкретен случай поведението на заинтересованото лице да осуети изпълнението на решението за връщане под формата на извеждане, държавите членки могат да го лишат от свобода, като го задържат (в този смисъл е решение от 10 март 2022 г. по дело C-519/20). В конкретния случай горепосочените стандарти при издаването на заповедта са изпълнени от административния орган, а след като чуждият гражданин е подал молба за получаване на статут, новите обстоятелства по случая са съобразени от властите, чужденецът е освободен от СДВНЧ и е предаден на компетентните органи от ДАБ.

По изложените съображения, съдът приема, че подадената жалба е неоснователна и недоказана по своето правно основание и следва да бъде отхвърлена срещу постановената ЗАПОВЕД с рег. №3282 ПАМ-13/07.04.2025г.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. А. [дата на раждане], гражданин на С. срещу Заповед за принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ към Дирекция "Миграция" с рег. №3282 ПАМ-13/07.04.2025г. на Зам. Директора на ГДГП и Директор на Дирекция „Граничен контрол“.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

съдия: